

CATHERINE SHEPHERD



VRAZDA ZA TREST


COSMOPOLIS



CATHERINE SHEPHERD

VRAZDA
ZA TREST

Přeložil Rudolf Řežábek

Copyright © 2021 Kafel Verlag, Inh. Catherine Shepherd

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Rudolf Řežábek, 2023

Cover photo © Victor Moussa, Milena Vuckovic / Adobe Stock

ISBN 978-80-271-5036-6

Staré hříchy vrhají dlouhé stíny.

AGATHA CHRISTIE

PROLOG

Dívám se na chlapa, který zhroucený leží na gauči. Vlastně vypadá docela sympaticky. Černé vlasy má trochu rozčuchané a koutky úst mírně povytažené, jako by se usmíval. Pod světlou košilí se mu rýsuje vypracované tělo. Kdybych ho potkala někde na ulici, možná bych se za ním ohlédla nebo se třeba i dala do řeči. Kdo ví, co by se z toho vyvinulo. Muž si tiše povzdechne. Pátrám v jeho tváři po znamení, které by ho prozradilo, ale žádné temné tajemství není na první pohled patrné. Nikdo ho nevidí. Ještě že já o něm vím. Jsem ozbrojená. Každý má v sobě temnou stránku – někdy více, někdy méně zjevnou. Sáhnu mu do kapsy u bundy a vytáhnu koženou peněženku. Kůže je hladká a příjemná na dotek. Uvnitř je několik kreditních karet a přes tři sta eur. Spokojeně se usměju a shrábnu karty i peníze. Pak se podívám na fotku pečlivě uloženou v kapsičce za fólií. Muž se usmívá do fotoaparátu společně se svou ženou a hezkou blondátou dívkou. To je přímo vzorový rodinný snímek, napadne mě a zasunu jej nazpět. Peněženku nepotřebuju, ani občanku nebo řidičák. Jeho jméno si stejně

nepamatuju. Při seznámení mi určitě řekl falešné, to dělají všichni. Je mi to upřímně fuk.

Prohledám vnější kapsy bundy a opatrně mu sáhnou do kalhot. Zacinká několik mincí. Narazím na hebký papír, pravděpodobně kapesník, a raději ho nechám být. Nevypadá to, že by ten muž měl u sebe ještě něco použitelného. Naposledy se mu podívám do tváře. Oči má stále pevně zavřené. Úsměv ze rtů zmizel. Určitě stráví ještě hodinu nebo dvě na potřísněné pohovce v téhle místnosti, která vtíravě voní vanilkou. Vedle dveří stojí osvěžovač vzduchu, který ale nedokáže překrýt tíživý pach zatuchliny, potu a tělesných tekutin. Vlastně ani nemusí, protože lidé, kteří sem chodí, nemají nijak zvlášť vysoké nároky. Majitel se už léta neobtěžuje vymalovat zažloutlé stěny, vyměnit nábytek nebo koberce plné štěnic. Není divu. Zaplatila jsem za tu místnost pouhých dvacet eur. Za takovou cenu se renovace rozhodně nevyplatí. Každému, kdo sem přijde, jde pouze o rychlé číslo a anonymitu. Co by si ta dívenka na fotce asi pomyslela, kdyby věděla, co tady táta provádí? Nebo spíš co tu chtěl provádět. Samozřejmě se mě ani nedotkl, o to jsem se včas postarala. K. O. kapky v jeho skleničce ho vyřídily během deseti minut, dřív než jsem čekala. Minulý týden jsem takhle ulovila tlusňocha, který vydržel víc než dvakrát déle. Pořád ještě cítím na ěadrech jeho mastné prsty. Ten hnusák u sebe neměl ani padesát eur a jeho kreditky taky nestály za řeč. Od té doby, co banky zpřísnily bezpečnostní opatření, mi chlápek, který ode mě odkupuje platební karty, neplatí ani polovinu. Je to čím dál náročnější fuška, hlavně proto, že hotovost je rok od roku vzácnější. Ale to mi může být nakonec jedno. Stejně

s tím chci skončit. Dělán to jen dočasně. Musím přece nějak přežít. Už v šestnácti jsem zdrhla z domova. Ubytovna, kam mě později strčil úřad péče o mládež, byla fakt šílená. Musela jsem odtamtud vypadnout a díky internetu jsem to o pár let později dokázala. Společně s Ivy. Když si na ni vzpomenu, hned mám slzy v očích. Ivy je mrtvá. Píchla si injekci do ruky a už se neprobudila. Teď nesmím brečet. Musím odtud pryč, než se ten chlap na gauči probere. Rychle stopím sklenky. I to mě naučila Ivy. Nezanechat po sobě žádné stopy. Moje nedbalost už mě přivedla za mříže. Ale znovu se to nestane. Každý otisk prstu by byl jako dáreček pro policii. Dopadli mě při krádeži. Skoro se mi povedlo zdrhnout s BMW, ale zbytečně jsem spěchala a nebyla jsem dobře připravená. Na třetích semaforech mě zastavili dopraváci. Ivy mi potom ukázala lepší obchodní model. Naposledy se otočím k chlapovi na gauči a vypadnu ze zatuchlé místnosti.

Chodba s tmavozeleným kobercem snad nebere konce. Nad hlavou mi blikají zářivky a jejich studené světlo zalévá stěny namodralým nádechem. Po těle mi naskočí husí kůže. Teprve teď si uvědomím, jak jsem utahaná. Pomyslím na tři sta eur, které jsem ukořistila, a usměju se. Peníze mi pohodlně vystačí na zbytek měsíce. Už si nebudu muset domlouvát další schůzku přes internet. Muži hledají rychlý, nekomplikovaný sex a přesně to jim slibuju. Sejdou se se mnou, já je omámím a vybilím jim kapsy. Nezbohatnu na tom, ale stačí mi to, abych si dala něco stranou. Dost na to, abych dokončila školu a něco se naučila. Třeba si jednou otevřu vlastní obchod. Kadeřnictví nebo malou kavárnu. Vlastní kavárna, ta představa se mi zamlouvá.

Na chvíli tyhle myšlenky potlačím, protože jsem dorazila na recepci. Přátelsky kývnu na chlápka za pultem a on mi pozdrav opětuje. Zná mě a ví, že můj zákazník přijde o něco později. Většina mužů si u něj nestěžuje. Stydí se mě udat. Přišli přece jen o menší hotovost a pár karet. To se dá skousnout, a hlavně utajit před manželkou. Vlastně to není tak špatný džob, pomyslím si, když se opru do těžkých skleněných dveří a vyjdu na ulici. Okamžitě si rukama obejmů ramena. Ledový vítr je všudypřítomný. Mám na sobě jen tenký kabát. Rychle přeběhnu přes ulici, která je v tuto hodinu opuštěná. Rozhodnu se vzít to zkratkou přes park. Ušetřím tím deset minut. V lodičkách na vysokém podpatku se mi ale moc dobře nejde. Přesto se snažím zrychlit. Nade mnou se pohupují koruny stromů. Měsíc osvětluje cestu, ale zároveň vrhá stíny, které kolem mě tančí jako duchové. Ohlédnu se, ale nikdo mě nesleduje. Jsem sama, ale spon kam až dohlédnu. Přesto se mi rozbuší srdce. Ještě trochu přidám do kroku a obezřetně sleduju okolí. Aspoň že jsem se už zahřála. V tomhle parku se často potloukají bezdomovci nebo narkomani. Nechci se s nikým takovým setkat. Mám za sebou skoro půlku cesty. Předě mnou je fontána, která tvoří střed zelené plochy. Na okraji vodní nádrže odpočívají mohutní kamenní lvi s doširoka otevřenými tlamami. V létě z tlam tryskají proudy vody a dopadají s cákáním do nádrže, ale v zimě se kašna nepoužívá. Ticho, které mě obklopuje, najednou působí strašidelně. Také vítr utichl. Jsem pořád nervóznější. Od jednoho ze lvů se odpoutá stín. Zamžourám a nejprve mě napadne větev pohupující se ve větru. Stromy se ale nepohybují. Vzduch skoro znehybněl, ale ten stín ne. Blíží se ke mně. Prudce uhnu doleva.

To by mi ještě tak chybělo, aby nějaký feťák somroval o pár drobných. Chlap se zastaví. Cítím, jak na mě zírá, a snažím se ho co největším obloukem obejít. Hlavně odtud vypadnout. Už mě bolí nohy, ale teď nemají nárok na odpočinek. A pak zaslechnu kroky. Jeho kroky, které se pořád blíží. Rozběhnu se a zoufale se rozhlížím po okolí. Mám toho chlapa teď přímo za sebou. V zátylku cítím jeho horký dech.

„Vypadni odtud!“ zaječím. To už mi ale silnou rukou zakryje ústa. Když mě neznámý strhne k sobě, ztichnu a zírám na noční oblohu.

„Ještě jsme neskončili,“ zasyčí mi do ucha a ve stejném okamžiku, kdy ho poznám, se všechno kolem mě ponoří do ledové temnoty.

1

Julia se usmála a objala Floriana kolem ramen.

„Ty jen chceš, abych si oblékla tu noční košili od tebe,“ škád-
lila ho a chtěla vystoupit z auta. Florian ji však pevně chytil
za ruku.

„Chci, abys dneska v noci zůstala se mnou. A víš co? Tou-
žím po tobě i bez toho nepochybně velmi vzrušujícího prádél-
ka.“ Přitáhl si ji k sobě a políbil ji na rty. „Nemůžu se tě totiž
nabažít.“

„Jsi mizera,“ odpověděla Julia. „Většinu dne strávím na pi-
tevně. Jsi si jistý, že mě potom pozveš k sobě domů?“

Florian si teatrálně povzdechl. „To není problém. Pokud ti
nevadí, že několik příštích hodin strávím výslechy sériových
vrahů. Snad to na mě nezanechá stopy.“ Rozpustile se ušklíbl
a pustil ji. „Uvidíme se večer.“

Julia vystoupila z jeho auta a sledovala, jak odjíždí. Poté se
otočila a vešla do Ústavu soudního lékařství v Kolíně nad Rý-
nem, který už téměř rok vedla. Funkci převzala po svém bý-
valém šéfovi Manfredu Holstenovi, který odešel do důchodu.

Naštěstí jí čas od času vypomáhal s pracnou administrativou. V tomhle ústavu bylo víc formulářů a hlášení, než si kdy dokázala představit.

Pospíchala dlouhou chodbou do své kanceláře. Naštěstí dnes nic takového nebylo na programu. Raději pracovala u pitevního stolu a dělala něco, co mělo v jejích očích smysl. Nemohla sice nikomu vrátit život, ale obvykle dokázala zjistit, proč dotyčný zemřel. Příbuzným poskytovala odpovědi a policii cenné indicie k dopadení pachatele. Rázně otevřela dveře předpokoje své kanceláře a okamžitě se zarazila, když uviděla varovný výraz sekretářky.

„Pan Möller čeká ve vaší kanceláři. Rád by s vámi na chvíli mluvil,“ zašeptala Kerstin Brandtová a kývnutím ukázala na dveře.

Julia se zamračila. Christian Möller byl mladý státní zástupce, který nastoupil na kolínské státní zastupitelství teprve před několika týdny. Vlastně na něj neměla čas, ale škvírou ve dveřích zahlédla jeho bledou tvář. Vypadal napjatě. Nejspíš ho sem poslal jeho šéf, vrchní státní zástupce Kreitz. Tušila, o jaký případ jde.

„Dobré ráno, pane Möllere,“ pozdravila ho a posadila se vedle něj ke konferenčnímu stolu.

„Pan Kreitz mi poslal zprávu o případu Vlčího muže. Chce kopii kompletních nálezů a ptá se, zda existují nějaké jednoznačnější indicie o znásilnění.“

„Případ Vlčího muže? Tak teď tu kauzu nazýváte?“ Julia zavrtěla hlavou. Kdo vymyslel tak strhující název? Podívala se na Christiana Möllera a přemýšlela, jestli s tím nápadem přišel on.

Möller trochu bezmocně pokrčil rameny. „Pachatel nosí při

znásilňování žen vlčí masku. Napadlo nás, že Vlčí muž by bylo vhodné pojmenování pro speciální vyšetřovací jednotku.“

A tisku se to bude líbit, dodala Julia v duchu, ale neřekla nic. Nechtěla se vměšovat do záležitostí státního zastupitelství – a už vůbec ne do těch, které se týkají Björna Kreitze. Vrchní státní zástupce byl známý svou jízlivostí.

„Jak víte, na tomto případě pracuje můj kolega doktor Neumann. Já jsem samozřejmě v obraze. Vypracoval velmi podrobnou zprávu a v samostatné příloze shrnul všechna zjištěná fakta,“ vysvětlila Julia.

„Pan Kreitz by byl rád, kdybyste se na ten případ podívala i vy. Potřebuje něco předložit soudci. Konečně máme podezřelého. Ten ale všechno popírá, a přitom důkazy jsou zdrcující.“

Julia si posunula brýle na špičku nosu a sraštila čelo. „Jestli jsou důkazy tak dobré, tak přece ode mě nic dalšího nepotřebujete. Ostatně o závěrech doktora Neumanna nemám sebemenší pochybnosti. Stále platí, že znásilnění nebyla jednoznačně prokázána. Doktor Neumann nenašel stopy spermatu ani odpovídající zranění v oblasti pochvy. Je mi líto, že z forenzního hlediska nemůžeme přispět více. V tomto případě se budete muset spolehnout na výpovědi svědků a další důkazy. Dejte mi vědět, kdyby ve zprávách chyběly nějaké laboratorní výsledky. Moje sekretářka vám je obstará.“

Christian Möller sklopil oči. Na krku mu naskákaly červené skvrny.

„To bohužel není uspokojivé,“ zamumlal trochu bezmocně.

Když znovu vzhlédl, Julia si všimla, jak je mladý právník nervózní. Zvedla smířlivě ruce.

„Poslyšte, já jsem ty případy s doktorem Neumannem probrala. Nemohl potvrdit, že by některá z těch tří žen byla znásilněna. Máme podezření, že byly uspány K. O. kapkami. Bohužel jsme v jejich krvi, moči ani vlasech tuto látku nenašli. V krvi a moči je prokazatelná maximálně dvanáct hodin a ve vlasech se dá v podstatě zjistit pouze pravidelná konzumace. To však není tento případ.“

„S takovou odpovědí se k panu Kreitzovi nemohu vrátit. Poslal mě za vámi hlavně proto, abychom se konečně dobrali něčeho použitelného.“

„Je mi jasné, co byste potřebovali,“ ujistila ho Julia. „Víte co? Ať mi Björn Kreitz klidně zavolá a já mu vysvětlím podrobnosti osobně. Souhlasíte?“

Mladý státní zástupce váhavě přikývl, nakonec se zvedl a vyšel z kanceláře. Julie se zhluboka nadechla. Vrchnímu státnímu zástupci sdělí svůj názor pěkně od plic, jestli jí zavolá. Co si Björn Kreitz myslí o tom, jak to tady chodí? Nemůže přece zpochybňovat kompetenci doktora Neumanna. Povzdechla si. Vrchní státní zástupce neměl svou pověst pro nic za nic. Neměla by se rozčilovat. Nakonec totiž nejspíš odvádí dobrou práci.

Energicky vstala a zašla do předpokoje. „Lenja už na mě určitě čeká.“ Kývla na sekretářku a spěchala šedivou chodbou ústavu soudního lékařství k pitevnám.

Její asistentka Lenja Nielsenová stála v kompletním pracovním obleku u jednoho z pitevních stolů a rozepínala zip pytle na mrtvoly. Světlé vlasy jí zcela zmizely pod modrou plastovou čepicí a polovinu obličeje zakrýval štít. Když si všimla Julie, zarazila se.

„Tady jsi,“ pronesla s lehkým finským přízvukem. „Myslela jsem, že máš ještě práci, a tak jsem se chtěla pustit do vnějšího ohledání mrtvolky.“

Julia obrátila oči v sloup a pozdravila Lenju kývnutím hlavou. „Nový státní zástupce Christian Möller chtěl víc podrobností o případech znásilnění, kterými se zabývá doktor Neumann.“ Podívala se na pětatřicetiletého muže, který se objevil po otevření zipu. „Co víme o tomto případu úmrtí?“ zeptala se, protože na první pohled nerozeznala žádná zranění.

Lenja odstranila pytel, takže nebožtík ležel před nimi nahý. „Zhroutil se v kanceláři, přímo před zraky svých kolegů. Ten muž byl advokát. Příbuzní se domnívají, že šlo o vraždu. Policie chce proto jasný závěr.“

„Vražda?“ Julia zavrtěla hlavou a podívala se na štíhlé tělo.

„Odpovědný kriminální komisař mi oznámil, že v advokátní kanceláři došlo ke sporu. Zesnulý se měl stát společníkem. Nejspíš tam ale byl i nějaký další netrpělivý uchazeč, který mu údajně něco nasypal do kávy. Zpráva z laboratoře, kde prozkoumali šálek, je už k dispozici. Žádný jed ani nic podobného se však nepodařilo zjistit.“

„Rozumím,“ odpověděla Julia a prohlížela si mrtvé tělo. Navenek vypadalo zcela netknuté.

„Působí docela atleticky a je štíhlý. Je dost nepravděpodobné, že by zemřel přirozenou smrtí,“ konstatovala Julia.

„To je pravda. Hned mu odeberu krev a také vzorek vlasů. Čím dříve se to dostane do laboratoře, tím lépe.“ Lenja sáhla po injekční stříkačce, ale náhle se zarazila a několikrát si promnula čelo. „Myslím, že jsem to včera přehnala s alkoholem,“